Nasza Parafia

Informator Ewangelicko – Augsburskiej Parafii Wniebowstąpienia Pańskiego w Warszawie

Nr 3 (176) – marzec 2016 roku

Hasło miesiąca: Jezus mówi: jak mnie umiłował Ojciec, tak i Ja was umiłowałem; trwajcie w miłości mojej. J 15,9

ks. dr Dariusz Chwastek *Krzyż Jezusa – źródło chrześcijańskiej nadziei*

A gdy przyszli na miejsce, zwane Golgota, co znaczy Miejsce Trupiej Czaszki, dali mu do picia wino zmieszane z żółcią; i skosztował je, ale nie chciał pić. A gdy go przybili do krzyża, rozdzielili szaty jego, rzucając o nie losy, po czym usiedli i pilnowali go tam. I umieścili nad jego głową napis z podaniem jego winy: Ten jest Jezus, król żydowski. Wraz z nim ukrzyżowali wówczas dwóch złoczyńców, jednego po prawicy, a drugiego po lewicy. A ci, którzy przechodzili mimo, bluźnili mu, kiwali głowami swymi, i mówili: Ty, który rozwalasz świątynię i w trzy dni ją odbudowujesz, ratuj siebie samego, jeśli jesteś Synem Bożym, i zstąp z krzyża. Podobnie i arcykapłani wraz z uczonymi w Piśmie i starszymi wyśmiewali się z niego i mówili: Innych ratował, a siebie samego ratować nie może; jest królem izraelskim, niech teraz zstąpi z krzyża; a uwierzymy w niego. Zaufał Bogu; niech On teraz go wybawi, jeśli ma w nim upodobanie, wszak powiedział: Jestem Synem Bożym. Tak samo urągali mu złoczyńcy, którzy z nim razem byli ukrzyżowani. A od szóstej godziny do godziny dziewiątej ciemność zaległa całą ziemię. A około dziewiątej godziny zawołał Jezus donośnym głosem: Eli, Eli, lama sabachtani! Co znaczy: Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił? Niektórzy zaś z tych, co tam stali, usłyszawszy to, mówili: Ten Eliasza woła. I zaraz pobiegł jeden z nich, wziął gąbkę, napełnił octem, włożył na trzcinę i dał mu pić. A inni mówili: Poczekaj, zobaczymy, czy Eliasz przyjdzie, aby go wyratować. Ale Jezus znowu zawołał donośnym głosem i oddał ducha (Mt 27, 33-50).

Drogie siostry i bracia w Jezusie Chrystusie!

Wyjątkowość chrześcijaństwa bierze się stąd, że Bóg, który w Jezusie Chrystusie stał się człowiekiem, poznaje cierpienie, a także samą śmierć. Bóg-człowiek doświadcza ludzkiej doli i niedoli – jak mówił Apostoł Paweł – łącznie ze śmiercią na Krzyżu. Kim więc jest ów Bóg, skoro stał się człowiekiem, skoro utożsamił się z rodzajem ludzkim? I kim jest człowiek, do którego Pan Bóg zechciał przemówić? Jacy jesteśmy, my sami najlepiej wiemy. A jednak Bóg zechciał stać się człowiekiem dokładnie takim jak my. Oznacza to, iż stając się człowiekiem, Bóg przychodzi do nas według dróg i miar, jakie my sami znamy, jakimi my sami się posługujemy. Bóg, który przychodzi na świat w Jezusie Chrystusie nie uchyla się przed żadnym doświadczeniem ludzkim, w tym również nie ucieka przed cierpieniem, które nie omija żadnego człowieka – od najmłodszego do najstarszego. O cierpieniu długo można by mówić, a jeszcze dłużej słuchać tych, którzy go bardzo mocno doświadczają. Żadne słowa chyba nie są w stanie wyrazić przeżywanego cierpienia. Cierpienie niejako zrównuje ze sobą wszystkich ludzi. Można także powiedzieć, że według biblijnego świadectwa pojednanie Boga z ludźmi nie dokonuje się bez wyrzeczenia, bólu i ofiary, a więc bez cierpienia. Jednak podkreślić musimy, że pierwszym, kto w sposób wolny przyjął to cierpienie, okazał się sam Bóg właśnie w Jezusie Chrystusie. Dlatego to Krzyż Chrystusa jest źródłem naszej duchowej wolności oraz mocnym fundamentem naszych chrześcijańskich powinności.

Krzyżowa ofiara Jezusa nie jest już sprawą woli surowego, a nawet okrutnego Boga sprawiedliwości.

Ten Bóg solidaryzuje się z Jezusem, a przez Niego z nami wszystkimi. Ewangelista św. Jan przekazuje słowa Jezusa: *Kto mnie zobaczył, zobaczył także i Ojca* (J 14,9). To Jezusowe zapewnienie objawia nam Boga Ojca, który także cierpi. To cierpienie doprowadza Jezusa na Krzyż Golgoty. Jeśli więc ten Krzyż jest kumulacją objawienia i obietnicy zbawienia, to jest jednocześnie najdoskonalszym obrazem miłości Ojca. Z tym jednak, że owa miłość jest miłością współczującą i cierpiącą. Jest miłością i mądrą, i na wskroś czułą. Jest miłością, która nie zostawia nas w niepewności. Bóg Ojciec cierpiał razem z Jezusem na Golgocie, a więc może być i jest także z nami w naszym cierpieniu.

Możemy zadawać Bogu pytania, dlaczego dzieje się tak czy inaczej w naszym życiu, dlaczego nie jest lepiej – łatwiej czy weselej? W tych pytaniach nie ma niczego złego. Ostatecznie, jak słyszeliśmy, również wiszący na Krzyżu Jezus stawia Bogu Ojcu pytanie: „*Boże mój*...". Jezus też czuł się osamotniony. Pozornie jest to swoisty wyraz rozczarowania Jezusa wobec Ojca! Jezus porzucony przez ludzi wydaje się również porzuconym przez Ojca. Znosi jakiś ból ograniczenia i niemocy. Jakby spodziewał się po Nim czegoś zgoła odmiennego!? Jezus stawia pytanie, gdyż jakby nie wie, co się z Nim stanie. Pytając, oczekuje odpowiedzi. Oczekuje odpowiedzi na miarę człowieka!

My dzisiaj wiemy jednak, że dramat, który Jezusowi przyszło przeżywać na oczach gapiów i oprawców nie dzieje się bez udziału Boga Ojca. W tym momencie mamy okazję zauważyć, że Bóg Ojciec przychodzi do nas zawsze inaczej niż człowiek to przewiduje. On jest większy od naszych ludzkich spraw czy planów! Te Jezusowe słowa pytania-wyrzutu stanowią znakomity zapis świadomości Boga-człowieka, który pozornie „przegrywa", ponosi klęskę i kapituluje. Odwołajmy się w tym miejscu do doświadczenia króla Dawida, który w jednym z Psalmów skarżył się Bogu: w imię Twoje walczyliśmy, a Ty nam zsyłasz same klęski. Dlaczego? Myśmy w imię Twoje ponosili ofiary... i oto przegrywamy? Drodzy, czyż i my czasem nie łapiemy się na myśleniu, że oto staramy się być ludźmi dobrymi; staramy się żyć pobożnie, a jednak przygniatają nas różne niełatwe doświadczenia. Oto my się naprawdę w życiu staramy, a Bóg jakby nas opuścił – tak niekiedy możemy się czuć.

Jak widać, Bóg bardziej odsłania się nam poprzez klęskę niż przez zwycięstwo lub sukcesy. Według naszych ludzkich kategorii, Pan Jezus pozornie przyjmował z rąk Boga „klęskę". Jednak owa klęska w kontekście Zmartwychwstania okazuje się swoim przeciwieństwem, okazuje się prawdziwym zwycięstwem życia nad śmiercią. Drodzy, poselstwo Ewangelii uświadamia nam, na czym polega przekuwanie porażki Krzyża w znak zwycięstwa. Mamy tu do czynienia ze świadectwem przezwyciężania klęski Krzyża; ze świadectwem pokonywania śmierci już przed jej faktycznym nadejściem. Mamy tu do czynienia z objawieniem istoty miłości, która jest silniejsza od nienawiści i potępienia oraz nadziei górującej nad rozpaczą! Przypieczętowaniem tego autentycznego zwycięstwa jest ostatnia modlitwa Jezusa na krzyżu: *Ojcze, w Twe ręce oddaję ducha mego*. Następuje tu zupełne zdanie się na wolę Bożą. Co niezwykle ważne: Jezus na Krzyżu jest zdolny do zaufania!

A zatem śmierć dla Jezusa okazuje się ostatecznie spotkaniem z Bogiem Ojcem. Dzięki temu właśnie nasze ludzkie słabości, nasze cierpienia i naszą śmierć możemy rozpatrywać poprzez Jego niemoc, mękę, cierpienie i w końcu Jego śmierć. W tym sensie Krzyż Jezusa mieści w sobie wiele krzyży – w tym i naszych krzyży. Bóg nie opuścił swego Ukrzyżowanego Syna w Jego męce i śmierci – chociaż z zewnątrz tego nie widać. Wiara jednak pozwala nam widzieć w Krzyżu Jezusa głęboko ukryte jest poselstwo, że nasze cierpienie, słabości, zawodność i śmierć nie są ostateczne. W Krzyżu kryje się prawdziwie chrześcijańska nadzieja, która podpowiada nam, że zawsze jest możliwy nowy początek; że grzech może zostać przebaczony i że człowiek nie musi być skazany na zagubienie w doczesnym świecie. Amen.

ks. dr Dariusz Chwastek

Warszawa, w marcu 2016 r.

Sprawozdanie z działalności Koła Pań przy Parafii Ewangelicko-Augsburskiej Wniebowstąpienia Pańskiego w Warszawie w roku 2015

Minął kolejny rok naszej wspólnej pracy. Jej celem jest pomnażanie dochodów Koła Pań i przeznaczanie ich na wspieranie działań naszej Parafii oraz potrzebujących nieobjętych działalnością naszej diakonii parafialnej. Pomoc ta polega na refundacji recept oraz jednorazowych wsparciach finansowych.

Zebrania Koła Pań odbywają się regularnie w pierwszą środę miesiąca i poświęcone są sprawom organizacyjnym, ale nie tylko.

W większości przypadków są to spotkania otwarte dla wszystkich chętnych, którzy mają ochotę posłuchać zapraszanych przez nas ciekawych prelegentów dzielących się z nami swymi refleksjami, spostrzeżeniami i wspomnieniami.

W minionym roku nasze zaproszenie przyjęli m.in.:

1/p. Andrzej Korus, z-ca red. naczelnego czasopisma „Wiara i Mundur" z prelekcją „Krzyż Niepodległości";

2/w czasie czerwcowego spotkania Pań angażujących się w działalność kół w czterech warszawskich parafiach ewangelickich, p. Bożena Rybczyńska wystąpiła wraz z przyjaciółmi, z prelekcją i koncertem bahdżanów;

3/ z wielkim zainteresowaniem spotkała się prelekcja wygłoszona przez naszego parafianina, znakomitego varsavianistę, p. Tadeusza Świątka pt." inż. Stefan Ossowiecki – przemysłowiec i jasnowidz (odrobina sensacji)";

4/ dr Piotr Łysakowski zgromadził liczne grono słuchaczy na prelekcji pt.: „Katyń w propagandzie niemieckiej";

5/ p. Halina Kondracka, sanitariuszka Powstania Warszawskiego, przeczytała nam swoje wspomnienia;

6/ prof. Janusz Maciuszko z prelekcją pt. „600-lecie śmierci Jana Husa";

7/p. Marta Zachraj, w czasie adwentowego spotkania, w dowcipnej formie omówiła świąteczne zwyczaje w różnych krajach świata.

Przed świętami Bożego Narodzenia, od ponad 20-tu lat, nasze Koło przygotowuje i finansuje zakup artykułów do paczek świątecznych dla parafialnych Seniorów. W tym roku znalazły się, oprócz życzeń i opłatka, czerwonej świecy, kalendarza i pierników również piękne ozdoby świąteczne wykonane przez p. Basię Walewską i p. Anję Barańską. Obu Paniom bardzo serdecznie dziękujemy.

Paczki świąteczne są tylko skromnym znakiem tego, że pamiętamy o naszych Parafianach.

Bardzo czynnie uczestniczyłyśmy w organizacji Święta Parafialnego a dzieciom z okazji Dnia Dziecka częściowo sfinansowałyśmy zakup nagród dla wszystkich biorących udział w konkursach.

Zorganizowałyśmy dwa kiermasze odzieżowe, loterię fantową i kiermasz w Święto Żniw, na którym można było kupić gorące leczo, domowe przetwory warzywne i owocowe oraz ciasta.

Stałym i jednym z ważniejszych punktów naszej działalności jest niedzielna kawiarenka, która pozwala Parafianom na krótką chwilę zatrzymać się i porozmawiać z rodziną czy przyjaciółmi przy dobrej kawie, herbacie i domowych wypiekach.

Od kilku lat tę działalność raz w miesiącu dzielimy z młodzieżą, która w ten sposób zbiera pieniądze na realizację swoich projektów.

Członkinie Koła Pań raz w miesiącu organizują także spotkania naszych Seniorów, w których czasie opiekę duszpasterską sprawuje ksiądz Proboszcz, a smakołykami częstują pp. Lidia Szafran i Barbara Popiołek, za co z serca im serdecznie dziękujemy.

W minionym roku m.in.: sfinansowałyśmy zakup nowych obrusów do sali parafialnej, w dużym stopniu współfinansowałyśmy renowację krzeseł, a także kupiłyśmy małą lodówkę do zakrystii.

Wszystkim członkiniom Koła dziękujemy za serce i zaangażowanie przy realizacji naszych zadań a dwóm Paniom bardzo dziękujemy za ofiary finansowe wspierające nasze działania. Doceniamy starania wszystkich Pań uczestniczących w pracach naszego Koła. Dziękujemy z całego serca za wytrwałość, cierpliwość i zrozumienie. Ważna jest każda forma pomocy, każdy pomysł się liczy.

Życzymy zdrowia i wytrwałości w naszym wspólnym dziele.

Ponawiamy apel – jak w zeszłym roku – i zapraszamy wszystkie chętne osoby (Panie i Panów) niezależnie od wieku, do wspólnego dyżurowania w kawiarence (wystarczy raz na dwa miesiące), byśmy po nabożeństwie mogli cieszyć się swoim towarzystwem.

Anna Rybińska, Łucja Cholewik, Małgorzata Lengiewicz

Sprawozdanie z działalności Rady Parafialnej za rok 2015 przedstawione na posiedzeniu Komitetu Parafialnego dnia 24 lutego 2016 r.

Rok 2015 był pierwszym pełnym rokiem kalendarzowym i sprawozdawczym Rady Parafialnej obecnej kadencji. W składzie Rady nie nastąpiły żadne zmiany.

W okresie sprawozdawczym, tj. od ubiegłorocznego sprawozdawczego posiedzenia z Komitetem, które odbyło się 11 lutego 2015 r. Rada odbyła 11 comiesięcznych protokołowanych posiedzeń roboczych, w tym jedno z Radą Parafialną Parafii Berlin Marienfelde. Ponadto Rada odbyła jedno spotkanie adwentowe z Radą Parafiialną Parafii Św. Trójcy i Kolegium Kościelnym Parafii Ewangelicko-Reformowanej, jedno posiedzenie tematyczne z firmą BUDISPAW poświęcone sprawie wymiany przyłącza centralnego ogrzewania, jedno spotkanie robocze z Komitetem, oraz szereg konsultacji osobistych, telefonicznych i mailowych. Odbyło się jedno Zgromadzenie Parafialne w sprawie wyrażenia zgody na nabycie nieruchomości (cmentarza w Nowym Dworze Mazowieckim). Jak w roku ubiegłym, tak i obecne sprawozdanie odnosi się do stanu realizacji tzw. zamierzeń Rady na kadencję 2014 – 2018.

Ad. 1 Odnośnie do uregulowania spraw własnościowych związanych z nieruchomościami parafialnymi, lub możliwymi do odzyskania:

a) w roku 2015 Parafia stała się ostatecznie właścicielem mieszkań po pani Ingeborg Krinke, i po Helenie Kowieskiej, gdyż zostały zakończone postępowania spadkowe. Jedno zostało wynajęte, a drugie zostało przydzielone praktykantce pani Marcie Zachraj na czas trwania praktyki.

b) Sprawa spadku i roszczeń po panu Edwardzie Richterze: Parafia udzieliła pełnomocnictwa mec. Dobrowolskiemu, który ma prowadzić sprawę oraz doręczyła żądane odpisy postępowań spadkowych po panu Edwardzie, oraz po jego Rodzicach. Wciąż trwa kompletowanie dokumentów od pozostałych spadkobierców. Sprawę komplikuje fakt, że część uczestników postępowania mieszka w Niemczech i w USA i nie wykazuje nadmiernego zainteresowania dochodzeniem odszkodowania lub zwrotem nieruchomości.

c) Sprawa cmentarza w Nowym Dworze Mazowieckim: Parafia zawarła umowę przedwstępną z Konsystorzem co do przejęcia działki. Konsystorz wystąpił do Wojewody z wnioskiem o stwierdzenie jej nabycia z mocy prawa. Przewidywany termin rozpoznania wniosku to minimum rok.

d) Sprawa tzw. inwestycji parafialnej: pomimo uprawomocnienia się decyzji o warunkach zabudowy, i oddalenia przez Naczelny Sąd Administracyjny skargi ABW dotyczącej wydania decyzji o ustaleniu warunków zabudowy, po rozważeniu możliwości finansowych Parafii, po konsultacji z Komitetem Parafialnym Rada odstąpiła od dalszych przygotowań do realizacji tego projektu. Rada rozważa alternatywne warianty zagospodarowania tego terenu, obarczone mniejszym ryzykiem inwestycyjnym.

e) W sprawie działki w Gostyninie parafia skompletowała i doręczyła Wojewodzie Mazowieckiemu dodatkowe dokumenty, zalecone decyzją Ministra Administracji i Cyfryzacji, przy ponownym rozpoznawianiu wniosku Parafii o stwierdzenie nabycia przedmiotowej działki.

f) Nie udało się Radzie dokonać wizji lokalnej i sprawdzenia możliwości wykorzystania działki leśnej o powierzchni 5000 metrów kwadratowych w gminie Klembów koło Radzymina, którą Parafia otrzymała ją w drodze darowizny od darczyńcy pragnącego zachować anonimowość.

Ad. 2 Uregulowanie spraw związanych z utratą dojazdu do Parafii od strony ulicy Batorego.

W związku z odstąpieniem od składania apelacji od wyroku Sądu oddalającego pozew Parafii– jak to zostało omówione szczegółowo na poprzednim posiedzeniu Komitetu dnia 2 grudnia 2015 – w zasadzie sprawa jest zamknięta. Parafia mogłaby ewentualnie skarżyć wydanie Decyzji o pozwoleniu na budowę parkingu jako niezgodnej z Decyzją o Warunkach Zabudowy (przy udziale Prokuratora).

Ad. 4 Przebudowa strony internetowej Parafii: problemem jak i poprzednio jest umiarkowana aktywność autorów tekstów na stronę, dzieki którym strona żyje. Często jest tak, że jedyne co się zmienia, to cotygodniowe ogłoszenia parafialne. Dobrze natomiast funkcjonuje na Facebooku tzw. grupa „Młodzież z Puławskiej".

Ad. 5 Rozbudowa Diakonii Parafialnej – podczas posiedzenia tematycznego z panią Barbarą Walewską, Rada zapoznała się ze skalą potrzeb diakonijnych Parafii, oraz przypadkami wymagającymi szczególnej troski. Do pomocy zgłosiły się pani Jadwiga Muszyńska, i pani Agnieszka Wende-Wunsche. Od października ub. r. do pomocy pani Basi Walewskiej stanęła nasza praktykantka pani Marta Zachraj.

Ad. 6 Aktywizacja młodzieży i średniego pokolenia parafian. Do aktywizacji średniego pokolenia parafian można zaliczyć zgłoszenie się około 8 osobowej grupy, która zadeklarowała pomoc w prowadzeniu zajęć dla dzieci odbywających się podczas nabożeństwa. Również można zaliczyć do tego zamierzenia zaangażowanie kilkudziesięciu osób w prowadzeniu zajęć dla dzieci podczas ubiegłorocznego Dnia Dziecka, który odbył się nieco nietypowo dnia 14 czerwca, frekwencja była nieco mniejsza niż w roku 2014. 19 września ubiegłego roku odbyło się spotkanie przy grillu dla aktywistów Dnia Dziecka, w czasie którego wręczono im pamiątkowe zdjęcia i podziękowania od Rady Parafialnej.

Zawiązał się chór młodzieżowy pod dyrekcją Marty Dziubińskiej. Chór ten ćwiczy w każdą niedzielę po nabożeństwie.

Ad. 7 Międzyparafialna integracja dzieci i młodzieży

Raz w miesiącu odbywają się wspólne spotkania młodzieży naszej i młodzieży z Parafii św. Trójcy.

W sierpniu 2015 odbył się próbny tygodniowy obóz młodzieżowy w na Mazurach

w miejscowości Zdory nad jeziorem Śniardwy. Łącznie przewinęło się 14 osób z naszej parafii, z parafii Św. Trójcy oraz nasz niemiecki wolontariusz Dawid Langner.

Dzieci nasze brały udział w rodzinnym obozie letnim w Sorkwitach, zimowisku w Wiśle-Jaworniku, oraz w przygotowaniach (zorganizowanych przez katechetkę Parafii Św. Trójcy Elę Byrtek) wspólnej nauce- do corocznego Ogólnopolskiego Konkursu Biblijnego „Sola Scriptura". Odnotować należy 100% wzrost liczby finalistów z naszej parafii :-) – w tym roku 2 dziewczynki pojadą na finał Konkursu do Bielska Białej (Zofia Niemczyk i Katarzyna Wielondek).

Ad. 8 Zwiększenie aktywności Parafii na poziomie Diecezji.

Ubiegłoroczne Diecezjalne spotkanie Rad Parafialnych odbyło się w Parafii Św. Trójcy dnia 25 kwietnia 2015. Podczas tego spotkania Rada Parafialna zgłosiła Radzie Diecezjalnej gotowość zorganizowania kolejnego spotkania w naszej Parafii. Na dzień dzisiejszy Rada Diecezjalna jeszcze nie zaproponowała terminu tegorocznego Spotkania.

Ad. 10. W ramach reaktywacji Komitetu Organowego: dzięki wydatnej pomocy organisty Parafii Ewangelicko-Reformowanej, pana Michała Markuszewskiego udało się opracować tzw. „dyspozycję" nowego instrumentu. Został przygotowany tekst zapytania ofertowego oraz lista firm organmistrzowskich, do których Parafia skierowała zapytania. Zaczęły spływać pierwsze odpowiedzi na zapytania Parafii.

W powyższych tzw. zamierzeniach Rady na bieżącą kadencję nie były ujęte sprawy remontowe, które w naturalny sposób są nieodłączną częścią działalności Rady Parafialnej. I tak: w ubiegłym roku wykonana została całkowita przebudowa przyłącza centralnego ogrzewania, obecnie trwa zbieranie ofert na dozbrojenie węzła ciepłowniczego, prace te będą mogły być wykonane po zakończeniu sezonu grzewczego.

Ze spraw remontowo-budowlanych mniejszego kalibru należy wspomnieć o tym, że: w ramach przygotowań do ubiegłorocznego Dnia Dziecka / Święta Parafialnego dokonano nawiezienia ziemi, częściowego wyrównania trawników, posiania nowej trawy, prześwietlenia drzew od strony ul. Puławskiej, wykonania dodatkowego punktu poboru wody do podlewania, umocowania i pospawania luźnych przęseł ogrodzenia.

Nie udało się usunąć karp i korzeni po drzewach usuniętych w ubiegłych latach, mamy nadzieję, że uda się to zrobić w ramach tegorocznych porządków wiosennych, zaplanowanych po Wielkanocy, lub też w maju podczas przygotowań do Dnia Dziecka.

Pan Paweł Jung przygotował wstępny projekt przebudowy dojazdu do Parafii od strony ul. Waryńskiego. Można będzie do niego przystąpić po zgromadzeniu funduszy i zebraniu ofert na wykonawstwo.

Dzięki pomocy finansowej pary Anonimowych Sponsorów (naszych parafian) w ubiegłym tygodniu została wykonana naprawa schodów do kościoła. Stopnie zostały zdemontowane i oczyszczone metodą ciśnieniową, usunięto skruszałe warstwy ceglanej podmurówki, wylano zbrojoną podmurówkę betonową, na której ponownie ułożono i zafugowano stopnie granitowe. Kamień należy jeszcze zaimpregnować.

Paweł Niemczyk

WAKACJE 2016

Marzec kończy się śnieżnym akcentem, ale już czas zaplanować urlopy letnie. Parafia Ewangelicka w Sorkwitach zaprasza na Diecezjalne Wczasy Rodzinne od 1 do 10 lipca 2016 do nowo wybudowanego budynku, i do przebudowanego i zmodernizowanego tzw. budynku obozowego. Boisko, urządzenia rekreacyjne, cała infrastruktura plus doskonała atmosfera świadczą o skutecznych zabiegach gospodarzy dbających o coraz lepszą jakość pobytu. Od lat Sorkwity są prawdziwym miejscem spotkań, rekreacji (w tym rehabilitacji ruchowej!) i wypoczynku nad jeziorem. Wszystko po to, aby ułatwić nam tak ważną integrację w ewangelickim środowisku i w sąsiedztwie jednego z najstarszych kościołów ewangelickich w Polsce. Dla części naszych parafian oczywiste jest już, że na początku lata jedziemy do Sorkwit. Chcemy pozszerzyć nasze grono i zaprosić WSZYSTKIE chętne Rodziny z Diecezji Warszawskiej do wspólnego pobytu na Mazurach, ale ilość miejsc jest ograniczona, decydować będzie kolejność zgłoszeń.
Przewidujemy dość luźny program umożliwiający dowolność spędzania czasu. Dla chętnych zorganizujemy zajęcia dla dzieci. Szczegółowe informacje w kwietniowym numerze Biuletynu.

Koordynatorką Wczasów Rodzinnych jest praktykantka Marta Zachraj, i do niej można się zgłaszać, najlepiej mailowo: marta.zachraj@gmail.com, telefonicznie 660 263 128 lub osobiście.

Czas Pasyjny po ewangelicku

Dla ewangelików Czas Pasyjny (dla katolików Wielki Post) rozpoczyna się od Dnia Pokuty i Modlitwy (Środy Popielcowej). Podobnie jak Adwent jest czasem oczekiwania na przyjście Chrystusa, tak Czas Pasyjny trwający 40 dni przygotowuje do przeżywania Pamiątki Śmierci Zbawiciela (Wielki Piątek) oraz Świąt Zmartwychwstania Pańskiego (Wielkanocy).

Nazwa „Czas Pasyjny" pochodzi od pierwszych łacińskich słów rozpoczynających niegdyś czytanie lub śpiewanie Pasji: „Passio Domini nostri Iesu Christi...", czyli: „Męka Pana naszego Jezusa Chrystusa...". **Każda niedziela pasyjna posiada nazwy łacińskie** pochodzące od pierwszych słów łacińskiego introitu: **Invocavit, Reminiscere, Oculi, Laetare, Judica** oraz **Palmarum** (Niedziela Palmowa).

Kościół katolicki zachęca do cielesnych wyrzeczeń – abstynencji, ograniczania jedzenia (przede wszystkim potraw mięsnych), unikania zabaw. Dla protestantów ważniejsze od powstrzymania się od niektórych potraw jest duchowe przeżywanie tych czterdziestu dni, rozważanie Pisma Świętego i otwarcie na potrzeby bliźnich. Na ogół rezygnują też z rozrywek. W Czasie Pasyjnym organizowane są liczne aukcje i zbiórki charytatywne. W duchowości i teologii ewangelickiej Czas Pasyjny ma szczególne znaczenie, a duchowni zachęcają wiernych do refleksji nad swoją wiarą. Tajemnica Krzyża i Odkupienia, **zbawienia człowieka z łaski przez wiarę** kieruje uwagę Kościoła ku Ukrzyżowanemu Zbawicielowi, który z bezwarunkowej miłości do człowieka przyszedł na świat dla naszego zbawienia i wyzwolił ludzkość od niewoli grzechu i wiecznej śmierci.

W wielu parafiach luterańskich odprawiane są tygodniowe nabożeństwa pasyjne, które wprowadzają wiernych w historię Męki Pańskiej – nabożeństwa te stanowią ewangelicką formę Drogi Krzyżowej.

Wielki Tydzień rozpoczyna się od **Niedzieli Palmowej**, która z jednej strony ma charakter radosny, na pamiątkę triumfalnego wjazdu Pana Jezusa do Jerozolimy, a z drugiej strony – charakter pokutny jako pierwszy dzień tygodnia, w którym miała miejsce męczeńska śmierć Syna Bożego. Po Niedzieli Palmowej w pierwsze trzy dni tygodnia odbywają się rekolekcje dla dzieci i młodzieży lub dorosłych.

Wielki Czwartek w Wielkim Tygodniu ma radosny charakter. Wspominamy Ostatnią Wieczerzę, w czasie której Jezus Chrystus ustanowił Sakrament Ołtarza. W ten dzień ołtarz i ambona powinny być ubrane na biało, a w liturgii śpiewamy „Chwała Bogu na wysokościach" i „Na wysokościach Bogu cześć.

Kulminacyjnym dniem czasu pasyjnego, a także najważniejszym świętem w roku liturgicznym dla wielu ewangelików jest niewątpliwie **Wielki Piątek** – dzień zbawczej śmierci Pana Jezusa, który dał się przybić do krzyża za każdego człowieka, a nie za bezimienną masę ludzką. Zgodnie z teologią reformacji, człowiek nie ma żadnego udziału w procesie zbawczym. Wydarzenie Wielkiego Piątku ma przypominać protestantom o tym, że dobre uczynki nie zdadzą się na nic, bo nie są w stanie zrównoważyć całego zła, które człowiek popełnił w swoim życiu. Kościół luterański jako spadkobierca reformacyjnej „teologii krzyża" ten dzień niezwykle uroczyście święci. Liturgia ma charakter żałobny, ksiądz ubrany jest na czarno, nie dzwonią dzwony. W antyfonach liturgicznych opuszcza się „Alleluja" i śpiewa się „Amen". W liturgii wstępnej zamiast Gloria in excelsis (Chwała Bogu na wysokościach) śpiewa się stary hymn „Aufer a nobis" (Zgładź, o Panie Boże wszystkie grzechy oraz nieprawości nasze).

Do tradycji ewangelickiej należy zachowanie w domu ciszy, bez radia i telewizora. W niektórych kościołach wierni ubrani są w ciemnych lub w wręcz czarnych ubiorach. Jeszcze do niedawna na Śląsku Cieszyńskim w ten dzień kobiety były ubrane w czarnych strojach ludowych, mężatki z białym, koronkowym czepcem na głowie i czarnej chuście. Do tradycji ewangelickiej należy też zachowanie postu w Wielki Piątek. Wnętrze świątyni dekoruje się czarnymi tkaninami. Stojący na ołtarzu krucyfiks zasłonięty jest kirem. W czasie nabożeństw czytane są fragmenty Ewangelii opisujące mękę i śmierć Chrystusa.

Wielka Sobota jest dniem ciszy. Ten czas szczególnej zadumy i modlitwy przy leżącym w grobie Zbawicielu kończy się wieczornym uroczystym nabożeństwem ku czci zmartwychwstania Pańskiego. W niektórych wyznaniach protestanckich odprawiane są w tym dniu krótkie nabożeństwa na cmentarzach. W tradycji protestanckiej nie ma zwyczaju tworzenia grobu Pańskiego w świątyni. Nie ma również święcenia pokarmów, wody i ognia. Niektóre rodziny ewangelickie – pod wpływem katolików – podtrzymują tradycje wielkanocnego śniadania, dzielą się jajkiem symbolizującym nowe życie, a na ich stołach pojawiają się pisanki.

Wielkanoc (Zmartwychwstanie) w Kościołach ewangelickich jest tak samo wielkim świętem jak Boże Narodzenie czy Zesłanie Ducha Świętego. W wielu kościołach, głównie na Śląsku Cieszyńskim, wcześnie rano odprawiane są uroczyste nabożeństwa rezurekcyjne lub Jutrznia Wielkanocna. Nabożeństwo nosi charakter wielkanocnej radości, zarówno w liturgii, w pieśniach ludu i chóru, a liturgiczne nakrycia i kwiaty są koloru białego.

W **Poniedziałek Wielkanocny** luteranie wraz z całym Kościołem wspominają piękną, barwną, ale także tchnącą głębią i nadzieją, historię dwóch uczniów idących do Emaus, którym ukazał się Zmartwychwstały, pocieszał ich proroctwami Starego Testamentu, a na końcu drogi, gdy go zaprosili do swego domu, błogosławił chleb i podawał im do spożycia. Wtedy otworzyły się ich oczy i poznali, że Jezus żyje! My także, gdy Go zaprosimy do swego serca i swego domu, gdy częściej będziemy uczestnikami Jego Stołu, wtedy i nam otworzą się oczy, zobaczymy więcej niż dotąd widzieliśmy. Zobaczymy w naszym życiu Zmartwychwstałego Pana!

Zebrała: Jolanta Janowska

Siostry i bracia w Jezusie Chrystusie,

Z okazji Świąt Zmartwychwstania Pańskiego pragniemy przekazać serdeczne życzenia błogosławieństwa i pokoju od Tego, „który daje nam zwycięstwo przez Pana naszego, Jezusa Chrystusa” (1 Kor 15, 57).

Niechaj osobista pewność wiary, że „wstał Pan prawdziwie” (Łk 24, 34) przenika myślenie, mówienie, działanie nas wszystkich, wszak Bóg „odrodził nas ku nadziei żywej przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa” (1P 1,3).

Przejęci radosnym poselstwem o nadziei w zmartwychwstałym Chrystusie, chciejmy dzielić się tą obietnicą z innymi osobami, a zwłaszcza z chorymi, cierpiącymi i nadziei tej szczególnie potrzebujących.

Z radosnym Alleluja!

ks. Dariusz Chwastek
proboszcz

Paweł Niemczyk
prezes Rady Parafialnej

Warszawa, Wielkanoc A.D. 2016

ZBAWIENIE WASZE

Nie wystarcza uwierzyć, że Bóg jest. Trzeba, żebyś uwierzył, że Bóg jest twoim Zbawicielem. Trzeba, żebyś uwierzył, że Bóg może cię wybawić od bezsensu życia, od zła, od cierpienia, od śmierci.

Dokonać się to może najprościej wtedy, gdy włączysz się w nurt życia Kościoła, gdy będziesz uczestniczył w tajemnicach narodzenia, życia, śmierci, zmartwychwstania Chrystusa; gdy uwierzysz, że w święto Bożego Narodzenia On dla ciebie się rodzi, w Wielkim Poście dla ciebie cierpi, w Wielkanoc dla ciebie zmartwychwstaje, w Zielone Święta tobie zsyła Ducha Świętego, że w niedzielnych Ewangeliach ciebie poucza. Wtedy rzeczywiście On będzie kształtował twoje doznania, świat twoich myśli, uczuć, twoje postępowanie: stanie się twoim Zbawicielem.

ks. Mieczysław Maliński

Sprawozdanie z działalności Komisji Diakonijnej Parafii Wniebowstąpienia Pańskiego w Warszawie w roku 2015

Komisja Diakonijna wypełniając swoje podstawowe zadania, niosła pomoc każdemu bez względu na wiek i wyznanie. Pięcioro bezdomnych, proszących o wsparcie, otrzymało paczki żywnościowe, a jedna z nich również ciepłą odzież (buty, kurtkę, czapkę, dwa swetry i rękawice). Z mieszkań dwóch ponad osiemdziesięcioletnich pań (spoza parafii, ale na prośbę naszej parafianki) został wywieziony do biblioteki Wszechnicy Polskiej, zbierany przez nie przez ponad 50 lat rosyjskojęzyczny księgozbiór.

Rodzina z dwojgiem dzieci z Wesołej, której poświęciłam sporo miejsca w sprawozdaniu za ubiegły rok, z funduszu Diakonii parafialnej w roku 2015 otrzymała tylko jedna paczkę żywnościową (w marcu) o wartości 59,36 PLN.

Od kwietnia do końca 2015 roku wydatki związane z zakupem żywności dla tej rodziny pokrywał sponsor. On też wyposażył dzieci w komputer, a na ich wyjazd na kolonie zakupiłam, z przekazanych przez niego pieniędzy, dresy, obuwie sportowe, peleryny, środki higieny osobistej.

Przede wszystkim pomocy diakonijnej udzielano naszym parafianom, będącym w trudnej sytuacji materialnej i życiowej. Na zakup żywności w 2015 roku, wydano dla nich 2939,12 PLN.

Z paczek żywnościowych korzystało 8 osób. Na Święta Bożego Narodzenia 4 osoby otrzymały paczki z artykułami niezbędnymi na Wigilię i święta. Jedna osoba dostała zestaw świąteczny ufundowany przez pracownika diakonijnego. Zestaw wielkanocny otrzymały od niego 2 osoby. Z funduszy diakonijnych dla czterech osób zakupiono miód.

Szczególną troską otaczano parafiankę z 3. grupą inwalidzką – rentą w wysokości 775 PLN – chorującą od kilku lat na łuszczycę i chorobę wieńcową. W 2015 roku parafianka trzykrotnie przebywała w szpitalu. Z pobieranej renty spłaca pożyczkę, zaciągniętą jeszcze przez zmarłego cztery lata temu męża. W ciągu miesiąca dysponuje kwotą 518 PLN. Wyżej wymieniona ma czworo dzieci, ale nie może liczyć na pomoc z ich strony. Pracują dorywczo i korzystają z opieki społecznej ze względu na dzieci. Dzięki Opiece Społecznej mieszkanie naszej parafianki (bez łazienki, ciepłej wody, gazu, ogrzewania) zostało przekwalifikowane na lokal socjalny, dzięki czemu płaci niższy czynsz. Administracja budynku wymieniła w zajmowanym przez parafiankę lokalu okna, z drewnianych na plastikowe. Mimo tych zmian opłaty za energię elektryczną pochłaniają większą część jej budżetu domowego. Dlatego z kwoty 8441,18 PLN – wydanej ogółem przez Komisję Diakonijną na pomoc potrzebującym – wsparcie dla ww. parafianki wyniosło w 2015 roku 2001,63 PLN.

Osobom, które niespodziewanie znalazły się w trudnej sytuacji życiowej, udzielono pomocy w postaci bezzwrotnych zapomóg. Skorzystało z niej 9 osób. Wydano na ten cel 1800 PLN.

Refundowano zakup leków i sprzętu rehabilitacyjnego. W roku 2015 na ten cel wydano łącznie 1383,24 PLN.

Tak jak w latach ubiegłych pomagano naszym seniorom w robieniu zakupów, sprzątaniu – trzy razy z wolontariuszem, trzy razy z panią praktykantką – dotarciu do banków i przychodni lekarskich.

Pracownik diakonijny dwukrotnie towarzyszył pensjonariuszowi domu opieki na warszawskiej Białołęce w drodze do przychodni przy ulicy Nowowiejskiej.

W maju 2015 roku, karetka pogotowia ratunkowego przewoził parafiankę z podejrzeniem złamania stawu biodrowego na prześwietlenie do szpitala przy ulicy Wołoskiej. Towarzyszył tam poszkodowanej od godziny 10:00 do wczesnych godzin rannych dnia następnego.

W kwietniu przez 7 dni, a w październiku przez 6 dni pełnił całodobowy dyżur pielęgnacyjny przy parafiance, której stała opiekunka zachorowała.

We wrześniu przez 4 dni, w godzinach 10:00-17:00 pomagał w czynnościach domowych parafiance, której opiekunka musiała pilnie wyjechać w sprawach rodzinnych.

Pracownik diakonijny wykonał na Święta Wielkanocne 30 cekinowych pisanek, a na Święta Bożego Narodzenia 40 cekinowych bombek, na Święto Żniw przygotował stoisko z domowymi przetworami owocowo-warzywnymi.

Dochód ze sprzedaży ww. produktów — w wysokości 1300 PLN — przekazał 29 grudnia 2015 roku, Pani Jadwidze Drzewowskiej na pokrycie kosztów protezy modularnej przy wyłuszczeniu w prawym stawie biodrowym. Przy przekazywaniu obecna była praktykantka naszej parafii Pani Marta Zachraj.

Pracownik diakonijny w 2015 roku, złożył 461 wizyt, w tym:

—16 w domach opieki,

—2 w szpitalach,

—22 z praktykantka w domach parafian,

—1 komunijną z proboszczem w domu parafianki.

Tak jak w poprzednich latach seniorzy otrzymywali wysłane poczta kartki urodzinowe i świąteczne. Wykonano kartki i ozdoby świąteczne do paczek bożonarodzeniowych dla naszych seniorów. Pracownik diakonijny uczestniczył w przygotowaniu i dystrybucji paczek świątecznych. Osobiście dostarczył 24 paczki.

Komisja Diakonijna bardzo gorąco dziękuje wszystkim osobom, które angażowały się w prowadzone przez nią prace na rzecz osób potrzebujących. Serdeczne podziękowania składa również tym, którzy udzielali jej w minionym roku wsparcia rzeczowego.

Pracownik Komisji Diakonijnej

Barbara Walewska

Nic nie rozumiejąc z zapowiedzi cierpienia,

Weszli do Jerozolimy.

Dziwili się, że Bóg, siedząc na białej

Oślicy, głowę zwiesił na piersi,

Nie wiedzieli bowiem, że radosne psalmy

Śpiewane przez wiwatujące tłumy

Były z fałszywego złota...

(R. Brandstaetter, *Wjazd do Jerozolimy*)

Z żałobnej karty:

1.) 19 lutego 2016 r. pożegnaliśmy śp. Hannę KARWOWSKĄ z domu WESTRICH, która zmarła 8 lutego 2016 r. w wieku 92 lat.

2.) 1 marca 2016 r. pożegnaliśmy śp. Krystynę Józefę WERESZCZAK z domu STRAUCH, która zmarła 24 lutego 2016 r. w wieku 81 lat.

Najserdeczniejsze życzenia składamy naszym Jubilatom:

Emilii MILERSKIEJ – 1 marca
Łucji FRITZ – 10 marca
Elżbiecie Fogel – 12 marca
Januszowi NARZYŃSKIEMU – 14 marca
Hannie KALBARCZYK – 19 marca
Józefowi MAŻYS – 19 marca
Hannie FROŁOW-KASZYŃSKIEJ – 20 marca
Zdzisławowi RONDIO – 21 marca
Henryce WOLFRAM – 21 marca
Halinie WOLFF – 21 marca
Stanisławie PRZYBYSZ – 22 marca
Zbigniewowi KOTULSKIEMU – 27 marca
Lidii MESSERSCHMIDT – 27 marca
Hannie SABAT – 28 marca
Alfredzie KLOTZ – 31 marca
Alinie WIŚNIEWSKIEJ – 31 marca

„Jeżeli wezmę skrzydła jutrzenki, jeśli zamieszkam na krańcu morza: tam również ręka Twoja będzie mnie prowadziła” Psalm 139, 9-10.

©Nasza Parafia – Informator Rady Parafialnej PE-A Wniebowstąpienia Pańskiego w Warszawie
Redakcja: Dariusz Chwastek, Adam Golański, Tadeusz Wl. Świątek, Małgorzata Weigle i Marta Zachraj.

Drodzy czytelnicy, pragniemy poinformować, iż na naszej parafialnej stronie internetowej http://www.pulawska.luteranie.pl/ istnieje możliwość pobrania informatora „Nasza Parafia” w formie elektronicznej (pdf), a także w formie spakowanej (zip) w postaci podzielonej na strony do samodzielnego wydrukowania. Będziemy Państwu wdzięczni za przekazywanie wszelkich uwag i propozycji dotyczących pisma na adres mailowy parafii: pulawska@luteranie.pl lub bezpośrednio do p. Adama Golańskiego, który zajmuje się wszelkimi sprawami technicznymi związanymi z jego wydawaniem: adam.golanski@gmx.com

Parafia Ewangelicko-Augsburska Wniebowstąpienia Pańskiego ul. Puławska 2a
02-566 Warszawa, tel./fax 22 849 77 05 nr konta: 51-1020-1068-0000-1802-0000-0315
Godziny pracy kancelarii: pn., pt.: 10:00 – 13:00; wt., śr., czw.: 15:00 – 18:00; niedz.: 11:30 – 12:30

Ewangelicko – Augsburska Parafia Wniebowstąpienia Pańskiego w Warszawie

Dodatek dziecięcy do biuletynu „Nasza Parafia” rok III nr 3/2016

Wielkanocne smutki i radości

W zeszłym roku na wiosnę dostałam piękny kwiat doniczkowy. Amarylis — cieszył wszystkich domowników swoim pięknym czerwonym kwiatem bardzo długo. Stał na oknie w kuchni i codziennie witał nas swoim wyjątkowym urokiem. Kwiat amarylisa jest bardzo duży. Kwiatek przekwitł a ja pomyślałam, że może zostawię go jeszcze. Ma przecież takie piękne długie zielone mocne liście. Przeszło lato, nastała jesień a liście mojej rośliny, mimo podlewania — więdły i usychały. Kolejno obcinałam je i zostawiałam tylko zielone pędy. Aż przyszedł taki moment, że usechł ostatni liść tej rośliny. Przestałam ją podlewać i było mi smutno, że mój kwiatek umarł. Zapomniałam o nim, ale nie wyrzuciłam doniczki z wystającą z powierzchni ziemi cebulą i pióropuszem resztek usuniętych liści. Doniczka została wstawiona gdzieś do kąta.

Mija zima i ptaszki śpiewają zwiastując wiosnę. Budzą się rośliny i na drzewach widoczne są bazie w ciepłych, puchatych szarych sweterkach. To znak, że przyroda budzi się z zimowego snu. Robiąc porządki znalazłam zapomnianą doniczkę.

– Ojej! Nie przewidziało mi się? Gdzie są moje okulary? Widzę małą zielona plamkę! Mój kwiatek chyba ożył!

– Dziś nowe pędy Amarylisa mają już około 15 cm wysokości. Z wielką troską codziennie go oglądam i podlewam. Już wiem, że jest szansa, na ponowne kwitnienie i wiele radości.

Obserwując tę roślinę pomyślałam, że podobnie jest z wydarzeniami związanymi z nadchodzącą Wielkanocą. Radość i smutek przeplatają się w kolejnych dniach wielkiego tygodnia.

WYDARZENIA WIELKIEGO TYGODNIA

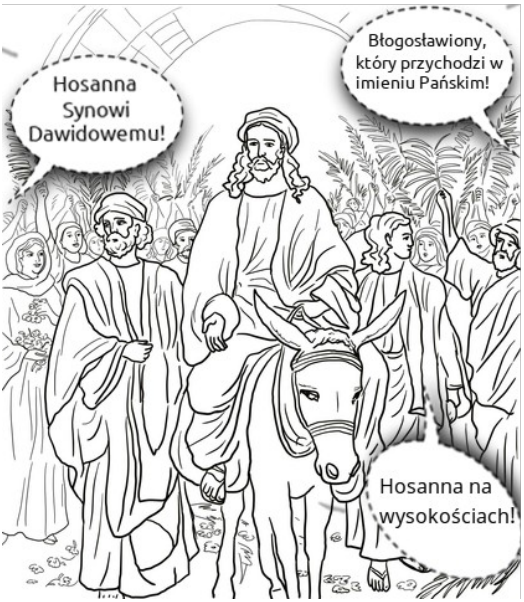

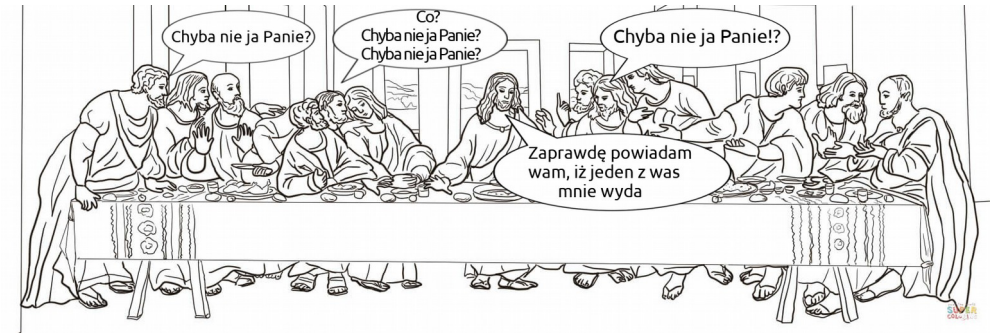

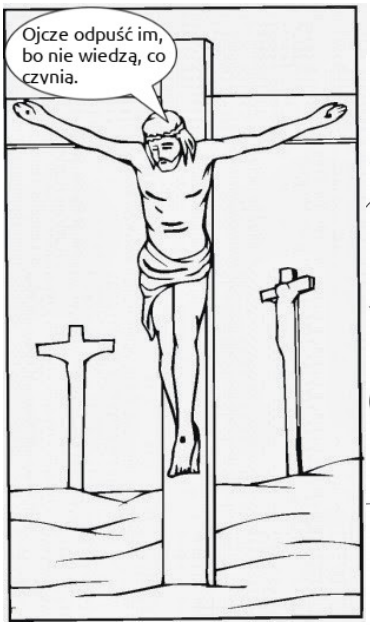

Paint the world SUPER COLORING

Pan Jezus był uroczyście witany w Jerozolimie, ludzie kładli pod jego nogi swoje płaszcze i palmy witając go okrzykami radości i triumfu, ale ta radość nie trwała zbyt długo.

Po zjedzeniu kolacji paschalnej wraz ze swoimi uczniami Pan Jezus udał się do ogrodu Getsemane, by tam modlić się o siłę na nadchodzące godziny cierpienia a w ostateczności śmierci na Krzyżu. Wydany przez swojego ucznia Judasza w ręce Uczonych w piśmie i Faryzeuszy, po wielu godzinach przesłuchań stanął przed ludem, który wykrzyczał „Ukrzyżuj go".

Poobijamy, zmęczony, pod eskortą wojska został odprowadzony na Golgotę, gdzie go ukrzyżowano a wraz z nim dwóch innych złoczyńców, jednego po prawicy a drugiego po lewicy. Pod Krzyżem też zebrali się ludzie, jedni płakali i cierpieli z powodu tego, że niewinny Chrystus został skazany na śmierć.

Drudzy zaś przychodzili, śmiali się z niego i mówili: „Ty, który rozwalasz świątynię, a w trzy dni ją odbudowujesz, ratuj samego siebie i zstąp z krzyża".

Ci, którzy kiedyś chodzili za Jezusem słuchali go i widzieli cuda, jakie czynił, kiedy zawisł na krzyżu odwrócili się od niego.

Ale Święta Wielkanocne to nie tylko czas smutku i wspominania okrutnej śmierci Naszego Zbawiciela. To czas RADOŚCI, który nastaje w Niedzielę Wielkanocną, kiedy Maria Magdalena, Maria Jakubowa i Salome idące namaścić ciało Jezusa odkrywają, że Syn Boży Zmartwychwstał.

Grób, w którym był złożony okazał się pusty. Ta wiadomość o zmartwychwstałym Jezusie Chrystusie budzi w nas wielką radość. Tak ogromną, że chce się zaśpiewać: Alleluja!

Bo zmartwychwstał NASZ PAN!